

■ Gospodarka Królestwa Polskiego

Podstawą gospodarki Królestwa Polskiego było rolnictwo, które powoli się unowocześniało. W 1825 r. powstało **Towarzystwo Kredytowe Ziemskie**, udzielające ziemianom kredytów na dogodnych warunkach, dzięki którym mogli modernizować swoje majątki. Na wsiach nadal jednak dominowała gospodarka folwarczno-pańszczyźniana. Z czasów Księstwa Warszawskiego utrzymano tylko nadaną chłopom wolność osobistą, umożliwiającą przemieszczanie się ludności wiejskiej do rozwijających się ośrodków przemysłowych.

Funkcjonowały trzy główne ośrodki przemysłowe: **Łódzki** z dominującym przemysłem włókienniczym, w **Zagłębiu Dąbrowskim** – z przemysłem wydobywczym – i w **Zagłębiu Staropolskim** – z przemysłem wydobywczym oraz hutniczym. Ważnym ośrodkiem stawała się Warszawa. Uprzemysłowienie przyczyniło się do szybkiego rozwoju miast. Było to widoczne szczególnie w przypadku **Łodzi**, która w krótkim czasie z małego miasteczka stała się dużym miastem przemysłowym.

Ogromny wpływ na rozwój gospodarczy Królestwa Polskiego miała działalność ministra skarbu, księcia **Franciszka Ksawerego Druckiego-Lubeckiego**. Prowadził on skuteczną politykę finansową, uporządkował skarb i system podatkowy, wspierał

rolnictwo, przemysł i handel. W 1828 r. z jego inicjatywy założono **Bank Polski**. Z kolei do rozwoju przemysłu wydobywczego przyczynił się **Stanisław Staszic** – ksiądz, działacz gospodarczy i uczyony, inicjator badań geologicznych. Był współzałożycielem **Szkoły Akademiczno-Górnicznej w Kielcach**, która kształciła kadry dla polskiego górnictwa.

POSTAĆ HISTORYCZNA

Franciszek Ksawery Drucki-Lubecki

1779–1846

Był ministrem skarbu Królestwa Polskiego. Po ukończeniu szkoły wojskowej w Petersburgu rozpoczął służbę w armii rosyjskiej. W 1800 r. powrócił na Litwę, gdzie pracował w administracji państwowej. Jako minister w Królestwie Polskim przyczynił się do uporządkowania finansów i wdrożenia ważnych inwestycji w przemyśle oraz komunikacji. Z jego inicjatywy powstało i łódzkie, i dąbrowskie zagłębie przemysłowe. Doprowadził do ożywienia gospodarki – zlikwidował barierę celną z Rosją, co wpłynęło na otwarcie nowych rynków zbytu dla polskich towarów. Poparł budowę Kanału Augustowskiego, łączącego dorzecze Wisły i Niemna.

■ Kanał Augustowski

Kanał Augustowski łączący dorzecze Wisły i Niemna jest jednym z największych osiągnięć polskiej myśli technicznej XIX w. Decyzję o realizacji tego projektu podjęto w 1823 r., gdy Prusy zaczęły utrudniać przewóz towarów Wisłą do Gdańska i nakładać na nie cło. Prace rozpoczęto w 1825 r. i z przerwami kontynuowano do 1839 r. Projekt kanału, największej inwestycji Królestwa Polskiego, sporządził generał Ignacy Prądzyński, który nadzorował także początek prac. Dziś długość całego kanału wynosi 102 km. Jako pomnik historii jest częścią Europejskiego Szlaku Dziedzictwa Przemysłowego.

? Jaki był cel budowy Kanału Augustowskiego?

Śluza na Kanale Augustowskim, jedna z 18, które się na nim znajdują. Oprócz nich na całej długości kanału wybudowano także 21 komór, 29 zapór, 14 mostów oraz 65 mostków.